

příslušné společenstvo považovati ono společenstvo, k němuž podle stano v jeho dotčený učební pán povinen byl přistoupiti. Proto, kdyby pravda bylo, jak tvrdí stížnost, že v roce 1907 zřízeno bylo samostatné odborné společenstvo mistrů pokrivačských v Karlových Varech, a že mistři pokrivačští v jeho obvodu živnost provozující byli právoplatně vyloučeni ze svazku dosavadních společenstev a příkázání byli do svazku tohoto nově zřízeného společenstva, jehož působnost nesporně vztahuje se i na Starou Roli, kde provozoval pokrivačskou živnost učební pán zúčastněné strany v době učebního poměru jejího, pak bylo by jediné toto společenstvo povoláno k tomu, aby vydalo, resp. potvrdilo zúčastněné straně průkaz způsobilosti o řádném ukončení učebního poměru, a nikoli společenstvo smíšených živností ve Staré Roli, třeba učební pán zúčastněné strany formálně zůstal býti veden v evidenci tohoto společenstva jako člen jeho a zúčastněnou stranu také jako učeně u něho přihlásil. Neboť společenstvo to po vyloučení mistrů pokrivačských z jeho svazku, nebylo by více oprávněno, aby svoji pravomoc vykonávalo i vůči osobám, jež právně do jeho svazku více nepatří.

Žal. úřad, veden jsa mylným právním názorem, že rozhodnou je pouze okolnost, že učební pán zúčastněné strany fakticky byl veden v evidenci u společenstva smíšených živností ve Staré Roli jako člen jeho a že také zúčastněnou stranu u něho jako učeně přihlásil, nezbýval se jediné rozhodující otázkou, zda učební pán zúčastněné strany i právně zůstal býti členem tohoto společenstva po zřízení odborného společenstva pokrivačských mistrů v Karlových Varech.

Žal. úřad měl tím spíše tuto otázku řešiti, poněvadž zúčastněná strana ve svém rekursu popírala, že by skutečně bylo došlo k vyloučení jejího učebního pána ze svazku společenstva smíšených živností ve Staré Roli a příkázání jeho odbornému společenstvu pokrivačských mistrů v Karlových Varech, ježto akt týkající se vyloučení mistrů pokrivačských ze svazku společenstva smíšených živností ve Staré Roli nebyl řádně doručen.

Opominutí žal. úřadu rozřešiti svrchu uvedenou otázku, zakládá podstatnou vadu řízení, a poněvadž vada ta byla způsobena nesprávným právním názorem žal. úřadu, bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zákona o ss.

Č. 12.504.

Živnostenské právo. — Policejní věci: I. * Okolnost, že straně jsou známy schválené poplatkové sazby soukromého zprostředkovacího podniku, neliberuje zprostředkovatele od jeho povinnosti, doručiti tyto sazby straně po rozumu § 4 odst. 7 zák. č. 203/1925 Sb. — II. * Skutečnost, že strana při zahájení jednání odmítla přijetí schválené poplatkové sazby soukromého zprostředkovacího podniku, neopravňuje zprostředkovatele k tomu, aby v jednání pokračoval a smlouvu o zprostředkování uzavřel bez doručení sazeb straně po rozumu § 4 odst. 7 zák. č. 203/1925 Sb.

(Nález z 18. září 1936 č. 14.808/36.)

V ě c: Václav Š. v Praze proti rozh. zem. úřadu v Praze z 16. února 1934 o živnostensko-policejním přestupku.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Trestním nálezem magistrátu hlav. města Prahy z 25. dubna 1933 uznán byl st-l vinným přestupkem § 4 odst. 7 zákona č. 203/1925 Sb. a odsouzen podle § 131 lit. b) živn. řádu k pokutě Kč 300, v případě nedobytnosti k vězení v trvání 30 dnů. Skutková podstata trestného činu byla shledána v tom, že st-l nedoručil Čeňku K. při převzetí zprostředkování koupě obchodu dne 5. října 1932 a prodeje jeho dne 27. února 1933 při zahájení jednání jeden exemplář schválené sazby poplatkové.

Nař. rozhodnutím bylo odvolání st-lovo podané proti tomuto trestnímu nálezu zamítnuto. K námitce odvolací, že Čeněk K. sazby znal, že s ním byla ujednána písemná smlouva a že v této byla sazba procentuálně vyznačena, bylo podotknuto, že okolnost ta jest irelevantní vzhledem k výslovnému ustanovení odst. 7 § 4 zákona č. 203/25 Sb., podle něhož je zprostředkovatel povinen doručiti straně při zahájení jednání jeden exemplář schválené sazby poplatkové.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvažoval nss takto:

Stížnost vytýká nař. rozhodnutí především nezákonnost, kterou shledává v tom, že žal. úřad stojí na stanovisku, že straně musí býti sazby za všech okolností doručeny, a nepřipouští, aby místo toho strana byla jinak se sazbou obeznámena.

Nss nemohl dáti stížnosti za pravdu. Zákon z 19. srpna 1925 č. 203 Sb., kterým se některé obory soukromého zprostředkování prohlašují za živnost koncesovanou ve smyslu živn. řádu (zákona), stanoví v § 4 odst. 7 toto: »Podnikatel jest povinen, převezme-li zprostředkování, doručiti straně při zahájení jednání jeden exemplář schválené sazby poplatkové a zachovati se při provozování podniku přesně podle této sazby.« Tento předpis zákona zcela jasně vyslovuje, že straně musí skutečně jeden exemplář poplatkové sazby býti doručen, a nepřipouští, aby toto doručení sazby bylo nahrazováno způsobem jiným jako na př. tím, že by sazba byla straně přečtena, nebo strana byla poukázána na sazbu v obchodní místnosti vyvěšenou a pod. Proto zcela právem prohlásil žal. úřad za irelevantní okolnost, zvěděla-li strana o schválených poplatkových sazbách podniku st-le jiným způsobem, neboť zákon požaduje výslovně doručení těchto sazeb zřejmě za tím účelem, aby strana kdykoli měla možnost do nich nahlédnouti.

Z toho plyne i bezdůvodnost další námitky st-lovy, spatřující vadu řízení v tom, že žal. úřad nevyšetřil řádně, že strana nabyla jiným způsobem vědomosti o schválených sazbách, neboť i kdyby v tom bylo snad možno stížnosti přisvědčiti, nemohlo by z toho důvodu nař. rozhodnutí býti zrušeno, poněvadž, jak uvedeno, okolnost ta je pro zákonnost nař. rozhodnutí irelevantní.

Rovněž okolnost, že strana při zahájení jednání odmítla přijetí sazebníku, neopravňuje zprostředkovatele, aby v jednání pokračoval a

smlouvu o zprostředkování uzavřel bez doručení sazebníku straně, neboť uvedený předpis, vyžadující doručení sazebníku straně hned při zahájení jednání, je předpisem iuris cogentis, jenž chce chrániti stranu případně i proti její vůli.

Č. 12.505.

Vojenské věci: Přihláška vojenského gážísty bývalé armády rakousko-uherské, rakouské neb uherské o převzetí do svazku československého vojska podle zákona č. 194/1920 Sb. je podána včas jen tehdy, když se v předepsané lhůtě dostala do rukou úřadů vojenských.

(Nález z 19. září 1936 č. 14.697/36.)

V ě c: Koloman G. v Slatinských Dolech proti rozh. min. nár. obrany z 23. prosince 1933 o vojenských zaopatřovacích platech.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: St-l žádal jako rytmistr býv. rakousko-uherské armády o přiznání pense se zpětnou platností, uváděje, že v prosinci 1920 podal žádost o převzetí do služeb Československé republiky u notářského úřadu v Slatinských Dolech a že žádá o pensi na základě § 2 bodu 3 zákona č. 194/1920 Sb.

Min. nár. obrany nař. výnosem rozhodlo o st-lově žádosti zamítavě z těchto důvodů: Jako důstojník z povolání býv. uherské armády nepodal st-l ve stanovené lhůtě (do 25. března 1920) vojenským úřadům předepsanou »Přihlášku« o přijetí do svazku československé armády. Pokud jde o jeho tvrzení, že přihlášku podal v měsíci prosinci 1920, není o věci vojenské správě nic známo, resp. přihláška, byla-li podána, nedostala se do rukou vojenských orgánů. Leč i kdyby se to bylo stalo, nemohla by tato skutečnost na věci nic měniti, poněvadž by taková přihláška byla opožděná, takže by k ní bylo hleděti, jako by nebyla vůbec podána. Neucházel se tedy st-l o přijetí do činné služby vojenské a nepatří proto do skupiny bývalých vojenských gážístů z povolání bývalé rakousko-uherské, rakouské neb uherské armády do činné vojenské služby československé nepřevzatých. Z toho důvodu nemá st-l nárok na poskytnutí vojenských zaopatřovacích platů podle ustanovení § 2 zákona č. 194/1920 Sb.

Rozhoduje o stížnosti vznesené do tohoto rozhodnutí řídil se nss těmito úvahami:

V daném případě domáhá se st-l nároku na vojenské zaopatřovací požitky na základě ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 194/1920 Sb. Citovaný zákon, upravující přejímání gážístů bývalé rakousko-uherské, rakouské neb uherské armády do branné moci republiky Československé, stanoví v § 2 odst. 3, že, nepřevzme-li min. nár. obrany do československé činné služby vojenské gážísty z povolání bývalé rakousko-uherské (rakouské neb uherské) armády, kteří sloužili skutečně nejméně 10 roků, budou jim k žádosti podle jich volby poskytnuty zaopatřovací požitky podle vojenských zaopatřovacích zákonů a nařízení, plativších